

Ева Гарсия Саенс де Уртури

РИТУАЛИТЕ НА ВОДАТА

КНИГА ВТОРА

София, 2018

Преводът е направен по изданието:
Eva García Sáenz de Urturi
Los ritos del agua
Editorial Planeta, S. A., 2017

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © Eva García Sáenz de Urturi, 2017

© Мариана Китипова, превод, 2018
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0361-5

ЕВА ГАРСИЯ САЕНС ДЕ УРТУРИ

✠ ТРИЛОГИЯТА НА БЕЛИЯ ГРАД ✠

РИТУАЛИТЕ НА ВОДАТА

КНИГА ВТОРА

Превод от испански
Мариана Китипова

*На моите деца,
защото никога няма да живеете там,
където обитава забравата.*

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Предговор</i> . Тунелът „Сан Адриан“	11
1 ♦ Планина Добра	14
2 ♦ Планина Аискори-Арац	16
3 ♦ Границата на злосторниците.....	22
4 ♦ Параклис „Сан Адриан“	31
5 ♦ Кантабрийското селище.....	37
6 ♦ Улица „Ла Соледад“	42
7 ♦ Площадът на Бялата Дева, номер 2	51
8 ♦ Детската градина на „Пасео де ла Сенда“ ..	56
9 ♦ „Лакуа“	64
10 ♦ Градината при крепостната стена.....	74
11 ♦ Гробище „Санта Исабел“	82
12 ♦ Остров Ман	91
13 ♦ Чагоричу	98
14 ♦ Плажът Портио	105
15 ♦ Факултетът по история.....	118
16 ♦ Сградата „Пандо Аргуелес“	126
17 ♦ Улица „Сан Франсиско“	137
18 ♦ „Пасео де Фрай Франсиско“	146
19 ♦ Водоемът във Виляверде	150
20 ♦ Сандайли.....	155
21 ♦ Езерото Ла Барбакана.....	161

22 • Хотел „Доня Бланка“	164
23 • Улица „Сан Роке“	176
24 • Криптата на Новата катедрала	185
25 • Лятото на кракена	190
26 • Парк „Ел Колядо“	195
27 • Болница „Чагоричу“	202
28 • Градината на болницата	205
29 • Олтарът на богините майки	210
30 • Кръстът на Горбеа	217
31 • Игра на бесеница	219
32 • Болница „Валдесия“	221
33 • „Сан Хуан де Гастелугаче“	229
34 • „Склонът на вдовиците“	232
35 • Таванът във Виляверде	238
36 • Ледената пързалка	249
37 • Нощта на свещите	253
38 • Пързалката	260
39 • Връх Добра	268
40 • Синята брада	273
41 • Улицата на пневмониите	279
42 • Болница „Сантяго“	283
43 • Градината със секвоята	288
44 • Трите вълни	292
45 • Находището Ача	299
46 • Амстердам	304
47 • Деба	313
48 • Плажът Ла Арния	316
49 • Скалата с портата	324
50 • Коста Кебрада	332
51 • Градината на дядо	340

52 ♦ Дворецът „Конде де Сан Диего“	346
53 ♦ „Порталон“	351
54 ♦ Кулата на семейство Анда	360
55 ♦ „Ла Малкерίδα“	365
56 ♦ Сантиляна дел Мар	372
57 ♦ Чешмата с патиците	376
58 ♦ Къклицата	382
59 ♦ Параклисът в болницата	383
60 ♦ Хотел „Реал“	386
61 ♦ Сомокуевас	390
62 ♦ Река Садора	393
63 ♦ Съдебната палата	398
64 ♦ Къщата в Сантиляна	403
65 ♦ Олтар в небето	405
66 ♦ Дворецът „Ескориаса-Ескивел“	411
67 ♦ Окон	415
68 ♦ Пуенте Виесго	421
69 ♦ Къщата на дядо	424
70 ♦ Къщата на Алба	427
<i>Епилог. Деба</i>	435
<i>Благодарности</i>	439

*Най-голямата хитрост на дявола е
да ви убеди, че не съществува.*

– Думи на Върбъл във филма
„Обичайните заподозрени“, цитирайки
френския поет Шарл Бодлер –

ПРЕДГОВОР

ТУНЕЛЪТ „САН АДРИАН“¹

17 НОЕМВРИ 2016 Г., ЧЕТВЪРТЪК

– Бременна съм от август – прошепна Алба, наблюдавайки внимателно изражението ми, – от празника на Бялата дева, Унай.

Спомням си зашеметяващото чувство, което ме връхлетя. Неволната усмивка, която озари мрачния ноември. Това дете бе живяло по-дълго от близнаците ми. Четиринайсет седмици. Вече беше извън опасностите, дебнещи го през първите три месеца. Син, дъщеря. С Алба щяхме да станем родители.

Затворих очи, наслаждавайки се на тези моменти – най-щастливите от дълги години. Извих глава към прозореца на хола. Навън студеният дъжд заливаше града и белите балкони на срещната страна на площада на Бялата дева почти не се виждаха. Беше ми все едно – топлината, която почувствах във вените си, можеше да стопли цялата Вселена.

Когато обаче се вгледах в лицето ѝ, долових безмълвно предупреждение в погледа ѝ, надвиснала лоша вест.

„Какво? – написах, без да разбирам. – Какво има? Знам, че не е начин за начало на една връзка, но...“

Алба спря пръстите ми върху екрана.

– В момента ми е невъзможно да знам дали детето, което чакам, е твое, или на Нанчо.

¹ Естествена пещера, дълга 55 м и подобна на тунел, намираща се на 1000 м височина, през която може да се премине под планинските възвишения, разположени на границата между баските провинции Гипускоа и Алава. (Всички бележки под линия, освен изрично упоменатите, са на преводача.)

Споменаването на мъжа ѝ и звукът от думите ѝ избухнаха в мозъка ми като гърмеж от изстрел. Той беше мъртъв, но нима семето му все още беше живо в утробата на Алба?

За тези, които не познават историята ми, ще я обобщя в няколко реда – казвам се Унай Лопес де Аяла, работя като профайлър в отдел „Криминални разследвания“ в полицейското управление на Витория. За по-практично всички ме познават като Кракен. Страдам от афазия на Брока¹ – серийният убиец от последния случай, който разследвах, за малко да ме прати на оня свят, като заби куршум в главата ми. Още не съм в състояние да говоря, освен няколко грачения, които издавам, когато не ми остава друг избор. Общувам обаче успешно благодарение на една текстова програма в мобилния ми телефон.

И точно това се опитвах да правя с шефката ми, главен инспектор Алба Диас де Салватиера, жената, която освен това... но както и да е.

И точно в този момент, в най-неподходящия момент, получих съобщение по уотсап от Естибалис, партньорката ми. Изругах я мислено заради тази ненавременна намеса.

„Кракен, съжалявам, че прекъсвам каквото и да правиш в момента и за което се радвам, но криминалистите обработват местопрестъпление в зоната откъм Алава на тунел „Сан Адриан“. Мобилният телефон на главен инспектор Салватиера е изключен. Бих искала да дойдеш с мен, важно е.“

Подканих с жест Алба да прочете съобщението. Спогледахме се разтревожени и тя побърза да извади мобилния си от джоба на палтото и да го включи.

„Ести, съжалявам, но аз съм извън строя. Главният инспектор сега ще ти се обади. Какво се е случило?“ – написах.

„Млада жена, провесена на въже надолу с главата, вероятна смърт от потапяне във вода.“

„Потапяне високо в планината?“ – отговорих, без да мисля. Вероятно профайлърът включи копчето без мое позволение веднага щом установи този парадокс.

¹ Специфично мозъчно увреждане във фронталния дял на мозъка, което води до нарушаване на речта; наречена е на откривателя ѝ Пол Брока (1824–1880), френски лекар и патоанатом.

„Така е. Тялото ѝ беше потопено до раменете в бронзов съд, пълен с вода, Кракен. Археологически артефакт, музеен експонат, трябва да се консултираме със специалист, но, изглежда, е от келтската епоха. Много странна смърт, много изпитано престъпление. Не е обикновено убийство. Искам да помоля главния инспектор да говори със съдия Олано да ти разреши да присъстваш на огледа в качеството на експерт. Надявам се да греша, надявам се да не си имаме отново работа със сериен убиец, но ти си един от най-добрите профайлъри, които познавам, и ако ми възложат случая, искам да си до мен, за да ми помагаш.“

Неволно започнах да правя догадки, неволно си представих местопрестъплението и пожелах да го видя със собствените си очи. Само че се овладях навреме. Все още бях болен, не бях в състояние да говоря, бях извън играта. Не можех да ѝ помогна.

„Наистина изглежда много необичайно, но можеш да се справиш сама, аз не мога, нито е редно да идвам“ – натъртих с надеждата, че ще престане да настоява.

„Кракен, предпочитам аз да ти го съобщя, а не да го научиш от пресата. Предоставям ти възможност да дойдеш с мен и да видиш мястото и жертвата. Иначе цял живот ще ме обвиняваш, ако не ти го кажа сега.“

„Нищо не разбирам, Ести.“

„Намерихме документите на момичето. Не са ѝ откраднали портфейла, беше на земята, вероятно е паднал от чантата ѝ.“

„И коя е, по дяволите?“ – написах обезпокоен аз.

„Ана Белен Лианьо, първото ти гадже. Момичето, с което си бил преди случилото се през онова лято в лагера в Кантабрия...“

„Добре, Ести. Добре – прекъснах я сконфузено. – Ти какво знаеш за това?“

„Лучо разказа цялата история на брат ми.“

„Анабел Ли – помислих си, без да мога още да повярвам. Никога не си я бях представял мъртва, въпреки че ѝ харесваше да си играе със смъртта и всичките ѝ ритуали. – Анабел Ли е мъртва.“

„Трябва да знаеш и още нещо.“

„Какво друго може да има?“

„Била е бременна.“

ПЛАНИНА ДОБРА

4 СЕПТЕМВРИ, 2016 г., НЕДЕЛЯ

Днес се върнах при езерото, татко. Кръстницата ми забрани да ходя там. Беше единственото правило, чието нарушаване щеше истински да я нарани. Да не те търся отново. Да не се върна за теб. Знаехме предостатъчно на какво е способен Синята брада, ако дори само усетеше, че сме го надушили.

Днес чета потресена ужасяващото заглавие в „Ел Периодико Кантабро“:

**ДВАЙСЕТ И ТРИ ГОДИШНО МОМИЧЕ НАМЕРЕНО
МЪРТВО НА ВЪРХА НА ПЛАНИНА ДОБРА
Продължава загадката с младите самоубийци**

Намерен е трупу̀т на два̀йсет и три годишната Х. Т. от Сантандер. Вече трима млади хора са открити на различни планински възвишения по кантабрийското крайбрежие, починали вследствие на хипотермия, след като са се съблекли и са прекарали нощта на открито. По телата им няма следи от насилие. Дали става дума за някаква мода, за някаква имитация?... Полицията не намира обяснение, нито връзка между жертвите.

Следователите отново са в недоумение. Вече имат трети случай със същите характеристики – млади хора, някои почти тийнейджъри, се изкачват на планински връх в Кантабрия, свалят дрехите си, когато падне нощта, и на сутринта ги намират вкочанени от студ. Не са открити следи, нито мотив след щателно проучване на живота на семействата им.

Как ли пък не.

А и как да открие нещо човек, който не иска да види това, което има пред очите си.

След упорито издирване намерих снимката на момичето, Синя брада. Има моите черти, но по свой начин. Казахте ми, че е умряла. Гледахте ме в очите и ми казахте, че умряла, по дяволите. Скрили сте я.

Заклех се на кръстницата ми да не се приближавам, да не те търся, но днес ще наруша това обещание, защото представа дори нямаш за гнева, който сега ме залива и изпълва душата ми, която ти изпепели.

И въпреки всичко моята драма е, че ми липсваш, татко. Липсват ми вниманието ти, толкова присъщият ти начин да се преструваш пред всички, че държиш на мен преди последното лято и преди всичко, което се случи на онова място между селото и стръмния бряг, където изгубих първия си живот.

Понякога затварях очи и опитвах да се присъединя към публиката ти и да се престоря, че аз също ти вярвам, че наистина съществува паралелен свят, в който ти си добър баща и ме обичаш истински, а не по този твой толкова зловреден начин.

Напразно. Никога не успях да повярвам в това.

Пуша и пия повече от обичайното. Вчера участвах в една свада. Трябва да се пресъчиня още веднъж, да въведа ред в живота си. Да бъда друг човек, какъвто и да е той, но да не съм аз.

Връщам се, татко.